

Globalisaatioyksen pyhäkkö

Kun Konsta halusi katsella muutakin kuin yksiönsä tapetteja, hän lähti lähipubiin virkistäytymään, kuten tapahtui hiostavan kuumana heinäkuun päivänä. Kesän vehreys ja tuoksut saivat Konstan hapen puutteesta kuoleentuneet hormonit virkoamaan sen verran, että silmät kaipasivat ahmittavaa kauniimmasta sukupuolesta. Muusta hän ei edes enää jaksanut naisten osalta haaveilla kuin näkemisestä ja näkeminen taas vaati lähtemistä sinne, missä silmänriistaa liikkui. Yhden oluen lähipubissa juotuaan Konsta nousikin keskikaupungille menevään linja-autoon.

Aikansa kaupungin terasseja testattuaan ja silmien saatua kyllikseen kauniimman sukupuolen perään katsomisesta, alkoivat olutkolpakolliset vaikuttaa Konstassa. Jalat eivät oikein tahtoneet jaksaa kantaa kuormaansa, vaikka pää ei ollut vielä moksiskaan, vaan himoitsi tuhdimpaa tavaraa kuin pelkkää rakkoa täyttävää ohralientä.

Kaupungin keskustassa Konsta ei ollut paljon liikkunut sen jälkeen, kun oli saanut kenkää sorvin äärestä tuotannolistaloudellisen puhdistuksen seurauksena. Keskustan monet liikkeet ja ravintolat olivat hänelle uusia tuttavuuksia. Eräästä houkuttelevan punaisesta ovesta Konsta yritti päästä sisään voidakseen lepuuttaa jalkojaan, mutta kookas vahtimestari sulki sisäänkäynnin ja johdatti Konstan käsipuolesta tukien takaisin kadulle.

– Tervetuloa toisen kerran, kun ei ole liikaa pohjia, vahtimestari evästi.

– En minä pääse tulemaan ihmisten ilmoille kuin Pohjanmaan kautta, Konsta marmatti. – Aina on pohjia, oja myöten.

Vahtimestari virnisti. – Kun saatte jalat kuntoon, niin tervetuloa karaoke stand appia esittämään. Sen verran sutjakkaasti kieli liikkuu.

– Kun saan rollaattorin, niin tulen takaisin.

Vahtimestari pyöritteli naurahtaen päätään ja vetäytyi kauemmaksi, sillä koskaan ei ollut varmaa, minkä ilmaveivin ovelta käännytetyt esittäisivät huulenheiton seurauksena.

Konsta pyöritteli päätään neuvottomana. Missään ei näkynyt pelastavaa olutterassia silloin, kun hätä oli suurin. Konsta kääntyi poikkitaikadulle nähdäkseen, oliko siellä lepopaikkaa tai edes penkkiä. Vähän matkaa katua edettyään Konsta huomasi oven, joka oli kutsuvasti auki. Sisältä kuului soittoa ja laulua. Konsta ei huomannut

katsoa oven päällä olevaa kylttiä, jossa luki paksuin kultakirjaimin GLOBALISAATIOYKSEYDEN PYHÄKKÖ.

Konsta laahusti avoimesta ovesta sisään ja tuli pitkälle, kapealle käytävälle, jonka valaistus himmeni matkan edetessä, kunnes hän tuli isommalle ovelle. Hän kurkisti sisään puolihämärään saliin. Seiniä kiersivät kynttiläriivistöt. Tunnelma vaikutti kodikkaalta ja kutsuvalta. Hän halusi mennä saliin hiljentymään, mutta rakon paineet pullistelivat niin voimakkaasti, että silmät tahtoivat vuotaa pädätyksen tuskasta.

Konsta kääntyi takaisin ja huomasi käytävän päässä kaksi ovea. Vierekkäisissä ovissa oli kyltit, joista toisessa kuva esitti harppua soittavaa sukupuoletonta olentoa, toisen oven kyltissä olento soitti torvea.

”Helkutin sukupuolineutraalit vessat”, Konsta pihisi kiukkuisena koettaen kuumeisesti ratkoa kuva-arvoitusta. Rakon vaatimukset olivat kuitenkin niin tuskalliset, etteivät aivot pystyneet kuin pikapäätelyyn. Torviovesta sisään, sillä ellei torvi tarkoittanut miehiä, niin ainakin se tarkoitti Konstaa.

Kun rakko oli tyhjennetty, niin kuormasta vapautunut ja helpotunut Konsta palasi salin ovelle nähdäkseen tarkemmin. Hänen silmänsä erottivat puolihämärästä penkkirivejä, aivan kuin olisi tullut yökirkkoon. Istujia oli säännöllisesti jokaisessa rivissä, mutta sen verran harvakseltaan, ettei tarvinnut olla kyynärpäätuntumassa. Istuvista hahmoista nouseva laulu oli hieman ilotonta, ikään kuin kukaan ei olisi ollut mukana kuin suullaan. Ainoastaan puhujakorokkeella seisovan keski-ikäisen, vihertävänvalkoiseen kaapuun pukeutuneen miehen laulu kantoi muiden ylitse.

Konsta tajusi tulleen identiteettinsä puolesta väärään paikkaan ja halusi kääntyä takaisin, mutta jalkojen heikotus pakotti etsimään nopeasti istumapaikkaa. Hän liikkui penkkirivien välisellä käytävällä etsien vapaata reunapaikkaa, mutta sellainen löytyi vasta ensimmäiseltä riviltä, puhujakorokkeen edestä.

Istuutuessa pääsi Konstalta syvä väsymyshuokaus, mutta se ei onneksi erottunut laulun seasta. Hetken tyytyväisenä hengitettyään ja tuntiessaan toimintojensa elpyvän Konsta katsoi vieressään istuvaan vanhempaan naiseen. Tuntiessaan vierustoverin katseen nainen nosti päänsä vihreäkantisesta, pienestä kirjasta. Heidän katseensa kohtasivat, miehen ja naisen. Konsta käänsi päänsä nopeasti puhujakorokkeelle, mutta huomasi sivusilmällä, miten nainen hivutautui hänestä kauemmaksi.

Konsta tunsikin rentoutuvansa saadessaan istua ikään kuin yksin hämärässä ja hän keskittyi kuuntelemaan laulun sanoja.

Luonnolle mä kaiken lahjoitan
minkä sain helmastaan
kuin äidin ikaikaisen, luoja.

Alttarille luonnon elämäni kannan,
sydämeni järkeni mä annan
kysymättä enää mitään
luottaen voimaan uuteen
maailman yhdeksi yhdistävään
kanssa luonnon armaan.

Kun veisuu loppui, pienet kirjat rapisivat kiinni ja mies puhujakorokkeella loi katseensa kattoon, suu epäselvästi mumisten, aivan kuin kysyen korkeudesta neuvoja. Hän aloitti syvällä päätöksen rintäänellä, johon sai lisättyä melankolian väristyksiä

– Olemme päässeet Eiel Tattarin suuraan kuusisataa kuusikymmentä kuusi, joka määrittelee suhtautumisemme ihmisiin, jotka eivät ole kuuliaisista globalisaatioyhteyksien tavoitteille. Luvusta kuusisataa kuusikymmentä kuusi on, kuten kaikki varmaan tiedämme, tehty paljon kauhuelokuvia ynnä muuta vastaavaa rihkamaa, mutta koska Eiel Tattari ei alistunut numeromystiikkaan, niin ei luvuille pidä antaa muita merkityksiä kuin mitä luku itsessään on. Näin menetellen vältämme myös vaaran tulla vanhojen, jo tiensä päähän tulneiden virtausten uudelleen ohjattaviksi.

Puhuja piti tauon, jotta kuulijat ehtisivät sisäistää sanoman.

– Suura kuusisataa kuusikymmentä kuusi tarkoittaa tiivistetyssä muodossa sitä, että uuden luontoaikakauden alussa olemme pakotetut käyttämään voimakeinoja, jotta toisinuskovat saadaan puhaltamaan yhteiselle alttarillemme...

Kun sali vastasi hyväksyvästi mumisten, niin puhuja jatkoi.

– Tästä ei alussa tosiaan puhuttu, mutta kun nyt olemme päässeet lupaavasti eteenpäin, niin perustotuuksien on pakko avautua päätäksemme yhteisesti hyväksytyyn päämäärään. Uskonnot ovat tulleet mukaan väistämättömään kehitykseen, koska niilläkin on sama päämäärä kuin luontoyhteyksien globalisaatiolla. Ekumenia ei ole enää oma globalisaationsa, vaan se liittyy siihen valtavirtaan, josta on ollutkin osa, tosin salastusti, koska ei ole ollut tarvetta paljastaa keskeneräistä suunnitelmaa maailman yhdistämiseksi...

Puhuja kuunteli taas yleisöä varmistaakseen, että se pysyi mukana tai ettei ainakaan soraääniä kuulunut.

– Pakkotoimet tulevat tapahtumaan globalisaation vastustajien tosi parhaaksi ja kun he uudelleen kurssituksen jälkeen viimein tulevat ymmärtämään yhteisen päämäärän, kuten valaistuneet opettavat, niin entiset vastustajat tulevat kiittämään meitä siitä, että olemme olleet tiukkoja puolustaessamme yhteistä etua. Vähemmistö ei saa torpedoida valtaisan enemmistön päämäärää. Pieni reikä laivassa saattaa pahimmillaan aiheuttaa laivan uppoamisen, joten reikien tekijöitä ei tulla enää suvaitsemaan, vaan tulemme olemaan tiukkoja.

Kysyvä katse kiersi hämärää salia.

– Juuri tämä, vastustajien sabotoimisen eliminointi, oli Eiel Tattarin kuolinvuoteellaan tähdentämä yksityiskohta, jolla hän erikoisesti halusi painottaa suuran kuusisataa kuusikymmentä kuuden merkittävyyttä muutosprosessissa. Eiel Tattari oli, aivan oikein, kuten olemme huomanneet, huolissaan globalisaation sabotoijista. Me tulemme pitämään Eiel Tattarin Testamentista kiinni. Testamentti on ihmiskunnan valo ja majakka, ideologioiden, uskontojen, tieteen ja filosofian yhdistäjä, lopullinen ilmoitus, jota ihmiskunta on odottanut ja viimein on sen saanut, avattuna ja paljastettuna. Eiel Tattarin Testamenttia fundamentalistiuskovat yrittävät puheillaan tahrata ja polkea lokaan, mutta sitä ei enää tulla sallimaan. Siksi toimenpiteiden kärki on suunnattu fundamentalisteihin. Olemme jo kylliksi nähneet, mitä kauheuksia nämä ryhmät ovat saaneet aikaan.

Kuunnellessaan puhujan paatoksellisia värityksiä jokin nikshti tutunoloisesti Konstan päässä. Ehkä se oli synnynäistä ärsyyntymistä auktoriteetteihin, mutta tuhtumus oli niin voimakas, ettei järki pystynyt pitämään suuta kiinni.

– Mites natsien kristalliyö? Konsta räväytti, turhankin äänekkäästi ja haastavasti. – Tuli vain mieleeni, historiasta.

Kuulijoiden joukosta kuului kauhistunut kohahdus. Nainen Konstan vieressä kavahti kauemmaksi, kuin heinähangon pistoksen saaneena.

Puhuja ei hämmentynyt, vaan hymyili mairean ilkeästi ja osoitti kädellään Konstaa. – Joukossamme on mitä ilmeisimmin fundamentalisti. Näette juuri nyt, miten he toimivat. He hyökkäävät meitä vastaan omassa tempelissämme. He väittävät meitä lavastajiksi, vertaavat jopa natseihin.

– En minä ole mikään..., Konsta puolustautui, puoliksi seisomaan nousten, – funtamenta... listi. Minut on jo listitty.

Puhujan pasmat menivät sekaisin ja hän tuijotti Konstaa ihmeissään.

– Ette varmaan olekaan fundamentalisti. He eivät kiellä fundamentalismiaan noin sulavasti. Mutta jos kerran ette ole fundamentalisti, niin olkaa sitten hiljaa älkääkää jauhako täällä fundamentalistien propagandaa.

Konstan laskeutumassa ollut ärsyyntymisen käyrä alkoi uudelleen nousta, sillä hän ei sietänyt neuvoja.

– Funtamenta... listit ovat minusta ihan fiksuja. Voisin minäkin olla sellainen, mutta kun olen, öö... juoppo.

– Ettekö te tajua, hyvä mies, että olette sokeuden tiellä! puhuja sylki sanoja suustaan, sormen osoittaessa syyttävästi Konstaa.

– Varmaan olen sokea. Nytkin olen tullut väärään paikkaan, kun meni ohranjyvä silmään.

– Huomaan, että sokeakin sokeampi tosiaan olette, puhuja villiintyi.

– En minä muuten varmaan olisi tullut, Konsta puolustautui.

– Miksi sitten tulitte häiritsemään meidän hartauttamme! puhuja huusi. – Ettekö osaa lukea? Oven päällä on kyltti. Tiedätte, mihin tunkeuduite.

– Ai on? Konsta ihmetteli. – En minä huomannut. Sokea kun olen. Mutta ei sokeita minusta saa listiä. Minusta pitäisi auttaa.

Puhujan ilme lientyi. – Me juuri tarjoamme teille silmät, toivoa, kun vain jaksaisitte malttaa mielenne ja olla hiljaa.

– Toivo vietiin minulta kauan sitten, Konsta totesi apeasti. – Viinan jätti toivo jälkeensä.

Puhuja pyöritteli päätään. – Te olette aivan sekaisin?

– Fiksusti oivallettu, olen minä.

– Voisitteko ystävällisesti poistua. Olette siinä mielentilassa, että ette ymmärrä selvää puhetta. Tulkaa toisen kerran, kun olette vastaanottavaisempi.

– Minua kehoitettiin jo ennen tänne tuloa tulemaan toisen kerran. Aina potkitaan ovelta. Ajattelin kun oli ovi auki...

– Voitteko olla ystävällinen ja poistua, puhuja kehotti tiukasti. – Olette tervetullut, kun olette selvittänyt pääanne.

– Ei pää enää koskaan selviä. On siitä virallisia todistuksia jo niin paljon. Minä uskon enemmän papereita kuin päätäni.

– Ymmärrän, jos näin ikävästi on käynyt kuin meille kaikille kerrotte, puhuja sanoi enemmän yleisölle kuin Konstalle. – Se teidän onneksenne selittää mielentilaanne, joten voin kuitata väliintulon ilman viranomais-toimenpiteitä. On todella valitettavaa, kun apumme ei kelpaa. Mutta annan teille vinkin paremmasta juotavasta kuin millä olette pääanne sekoittanut. Lukekaa Eiel Tattarin Testamenttia. Kun siinä ei ole järjen sumentavaa alkoholia, niin pääanne pysyisi selvänä ja löytäisitte toivon.

Kuulijat hämärässä naurahtelivat kuivasti.

– Pysyn mieluummin viinassa. Se tappaa pöpöt. Meinaan mitä sieltä pöntöstä...

Puhuja veti henkeä, mutta tajusi tilanteen ja päätti olla sen mukainen kuin opetti.

– Kansanne on turha keskustella mielentilastanne johtuen. Voitteko ystävällisesti poistua tai olen pakotettu kutsumaan poliisit.

Konsta nousi seisomaan, ehkä hiukkasen horjuen, mutta se varmaan johtui enemmän kiihtymyksestä kuin oluttuopeista.

– Osaan minä ulos ilman poliiseja. Ja kun en enää osaa, on parempi että vievät ja pitävät hyvänä.

– Hyvää illan jatkoa, puhuja toivotti etäännyvälle selälle.

– Hyvää iltaa koko seurakunnalle, Konsta sopotti poistuessaan penkkirivien reunustamaa käytävää pitkin. – En minä tännekään kelpaa. Ulos vain. Aina vain ulos, ulos... ulos...teelle...

Salin ovelle päästyään Konsta kuuli, miten puhuja jatkoi esitelmäänsä, mutta paatosta ei enää äänestä erottanut. Konstan rakon

vaatimukset olivat jälleen sellaiset, että ennen kaupungille paluuta oli käytävä vessassa. Konsta katseli jälleen vessan ovien kylttejä ja raapi neuvottomana päälakensa harvoja hiuksia. Sitten hän naurahti ja silmiin syttyi kipinä. Hän ei menisikään tällä kertaa torviovesta sisään, vaan harpun kautta.

Kun kerran aina erehtyi sokeana ovista...

© Tapio Tuomaala